

ledes at Strynø var i Forbindelse med Langeland, Avernakø og Drejø, hidtil sammen med Ærø, med Faaborg, Drejø derimod med Svendborg — jeg glemte at sige, at Ærø ogsaa føres over til Langeland. Men nu vil man tilvejebringe den Ordning, at de ulykkelige Kandidater fra alle Partier, som skal opstilles i den Kreds, uafbrudt maa være til Søs, uafbrudt maa være paa Rejse til de forskellige Byer paa den fynske Ø for at komme over til en eller anden lille Del af deres Valgkreds. Jeg maa sige, jeg tror ikke, den højtærede Minister virkelig har haft Lejlighed til at overveje, hvad det vil sige, at disse Øer, som ikke har den fjerneste Forbindelse med hinanden, og med hvilke Forbindelse er utilgængelig under en Valgkamp for de samme Personer, nu lægges til et Ørige under een Gruppe af Folketingskandidater, medens de før paa naturlig Maade har været fordelt under tre. Hvor besynderligt Ministerens Forslag i den Henseende er paa visse Punkter, kan jeg ogsaa anføre et Eksempel paa fra min egen Opstillingskreds. Der har man flyttet Sejrsø fra Kalundborg-Kredsen til Nykøbing-Kredsen. Dette maa medføre, at de Kandidater, som opstilles i Nykøbing-Kredsen, for at komme til Sejrsø, som hører til deres Opstillingskreds, maa rejse til Kalundborg og derfra tage til Sejrsø, idet Sejrsø har hele sin Forbindelse med Kalundborg og overhovedet slet ingen Forbindelsesmulighed med Nykøbing. Dampskibsforbindelsen er med Kalundborg, og hvis de vil have anden Skibslejlighed, er den til et andet Sted paa Kalundborg-Eggen. Øen har i meget lang Tid haft saare vanskeligt ved at kunne enes om nogen Ting, politisk, religiøst eller økonomisk, men jeg kan fortælle Ministeren, at her har de fundet hinanden alle sammen, og hvis de ikke var fuldt overbeviste om, at der ikke er nogen Fare paa Færde, tror jeg, at hele Øens Befolkning vilde leje en Damper og tage ind til Indenrigsministeren for at demonstrere sin Enighed paa dette Omraade og sige, at de ønsker i politisk Henseende at blive sammen med det Sted, hvor de har hele deres økonomiske Forbindelse, og som de altid har hørt sammen med.

Kredsene har jo ogsaa i denne Forbindelse den Ejendommelighed, at der er

en saa uhyre stor Forskel paa deres Størrelse. Jeg maa dog her sige en Ting — idet jeg straks gør Ministeren en væsentlig Indrømmelse paa dette Punkt —, at Ministeren har bestræbt sig for indenfor samme Omraade at skabe lige store Kredse, hvilket for selve Systemets Anvendelighed har sin Betydning, men i øvrigt fremkommer der med Hensyn til Muligheden for Ligelighed en vis Ujævnhed. Naar f. Eks. Odense bliver een Kreds med 56 000 Indbyggere, Aalborg een Kreds med 51 000, Aarhus bliver delt i to med 42 000—43 000, og man saa deroverfor har Skive med 31 000, er der noget underlig uligevægtigt deri, som, naar man endelig gaar til Omdannelse af Kredse, saaledes som dette System gør, burde kunne være undgaet. Under den nuværende Ordning er de tre store Byers Kredse aldeles lige store, og der er saaledes ikke Forskydninger indbyrdes mellem dem. Paa andre Punkter er der i det nuværende System alt for store Forskelle mellem Kredsene, det er ganske klart. Det er ogsaa kun med denne Begrænsning, jeg retter disse Bemærkninger til Ministeren, at naar man gaar til denne store Omlægning, maatte man have kunnet komme til større Rimelighed paa dette Omraade. Med andre Ord, jeg maa sige, at Enmandskredsprincippet ikke er bibeholdt paa en saadan Maade, at nogen, der har et gammelt Sværmeri for Enmandskredse, kan finde sig til Rette deri eller finde, at her er skabt noget, som kan vedligeholde Sympatien derfor.

Dernæst kommer saa det andet Spørgsmaal: Ordningen vedrørende Forholdsmæssigheden. Der er det første, som man har fæstet sig ved, den talmæssige Opgørelse af, hvorledes September-Valget 1920 vilde have virket i det her foreliggende System. Nu vil jeg tillade mig at gaa ud fra, at Forholdene ved Valget 1920 aldrig kommer igen, men det er jo ogsaa overfor disse teoretiske Betragtninger ganske overflødigt. Det, man kan gøre, er det, Ministeren har gjort: at regne med, hvorledes et Valg som det i 1920 havde villet virke, naar Forholdene havde været, som man nu lægger dem til Rette. Det, man her hæfter sig ved, er, at Kredsene tilfalder de to store Partier, og at de to andre store Partier — vi viser jo hinan-